

**Фромъ, Андреасъ** — Fromm, Andreas — компонистъ — авторъ на първата нѣмска оратория: „Бога-тиятъ човѣкъ и бедниятъ Лазаръ“ (1649).

**Фромъ-Михаелсъ, Илзе** — Fromm-Michaels, Ilse — пианистка и компонистка, род. 6 авг. 1888 въ Хамбургъ, ученица по пиано на И. Квастъ въ Берлинската висша музикална школа, и на Карлъ Фридбергъ въ Кюлнъ, а по композиция — на Пфиднеръ и Щайнбахъ, компонирала нѣща за пиано, и пѣсни въ модеренъ духъ. Живѣе въ Хамбургъ — Бергердорфъ.

**Фротолъ, фр.** Frottole — стара форма на гласова композиция — баладоподобна пѣсень отъ края на XV и началото на XVI в., — за 3 или 4 гласа, съ просто, нота срещу нота, сложение. Текстовеѣ ѣ се състоятъ отъ осмосрични стихове, разположени въ куплети отъ 4, 6 или 8 стиха — съ ударение на предпоследната сричка, съ рефрѣнъ. Ф-та е станала известна чрезъ издадения отъ Петручи 1504—08 сборникъ, съдържащъ 579 кжса отъ 36 италиянски компонисти. Най-значителнитѣ представители на този видъ композиция сж: Барт. Тромбончино, Фил. де Лурано и др.

**Фрѣолихъ, Йозефъ** — Frölich, Joseph — компонистъ, род. 28 май 1780 въ Вюрцбургъ, умр. 5 ян. 1862 въ Вюрцбургъ, училъ въ тамошния университетъ, кждето е билъ после професоръ по естетика и педагогика. Ф. е положилъ началото на Вюрцбургското музикално училище — сега консерватория. Композиции: симфонии, меси, една опера, и писаль: една биография на абатъ Фоглеръ, както и „Музикално учение и наставления за свирене на всички употребими инструменти“, сжщо и школи за почти всички инструменти.

**Фуга, лат. и ит.** fuga = гонене, фр. и англ. fugue — форма на композиция на много гласа, построена върху принципа на полифонната имитация, при която — една главна тема преминава (бѣга), безъ прекъсване, отъ единъ гласъ въ другъ. Думата Ф. се срѣща за пръвъ пжъ презъ XIV в., като означение за творби въ имитационенъ стилъ — именно **канонъ**. Предходницитѣ на Ф-та сж ри-

черкара, канцоната, сонатитѣ, фантазията и капричиото. По пжъ на едно дълго историческо развитие се явява истинската Ф. — въ края на XVII в., — изграждането на чиято форма се дължи на великитѣ органисти и компонисти на този вѣкъ. Изкуството на фугата се олицетворява въ Йох. Себ. Бахъ, който — въ своя Wohltemperiertes Klavier и въ фугитѣ си за органъ, довежда нейната форма до пълно съвършенство. Голѣмъ майсторъ на гласовата Ф. е Хенделъ. Планътъ на Ф. е следния: началниятъ гласъ излага самъ темата, наречена **водачъ** (Subjekt. Dux, Guida), следъ което влиза една втора тема, наречена, **отговоръ** (Comes, riposta — полученъ, обикновено, отъ пренасянето на първата на една квинта нагоре), — презъ течение на която гласътъ, водачъ първата тема, изпълнява единъ контрапунктъ — **контрасубиектъ**. Едно преминаване, по-горния начинъ, на темата презъ всички гласове — се нарича **развитие**, а първата отъ тѣхъ — **изложение**, последваща отъ една малка междинна частъ, която е образувана — или отъ темата, или отъ нови епизоди. Понататъкъ следватъ нови „развития“, чийто брой е различенъ, но обикновено — 3, чрезъ размѣстване мѣстата на гласовеѣ единъ къмъ другъ, и чрезъ модуляции, които сж сжщо тъй свободни, както и броя на развитиата. Тѣзи „развития“ се раздѣлятъ едно отъ друго чрезъ епизоди. Последното „развитие“ се нарича стрето (stretto), състояще се въ това, че темата и отговорътъ влизатъ единъ следъ другъ въ разнитѣ гласове на такова близко разстояние, че протичатъ сѣкашъ едновременно — безъ всѣкакво развитие, — по единъ възможно най-сгжстенъ начинъ. Преди края се поставя, обикновено, единъ органенъ пунктъ. Този планъ на Ф. трѣбва да бже проведенъ така, щото да се постигне едно архитектурно единство и цѣлостъ на формата. Простата Ф. може на бже разширена до **двойна, тройна и четворна** — чрезъ вмѣкването на повече теми, които, сжщо, трѣбва да бждатъ строго разработени. Въ Баховата „Die Kunst der Fuge“ — „Изкуството на фугата“ — е приложена всичката сложностъ на техниката на Ф-та (въ нейнитѣ разни видове).